

Враховуючи те, що поліція є ключовим органом, який використовує величезні ресурси, щоб забезпечувати нашу безпеку, необхідно, щоб суспільство мало свої важелі контролю за діяльністю даного органу.

Формуванням довіри до органів поліції мають займатися не лише законодавчі органи, але й виконавчі, своїми діями підкреслюючи служіння суспільству відповідно до основного функціонального призначення, та застосовуючи заходи примусу лише в крайніх випадках.

Список використаних джерел:

1. Про Національну поліцію. Закон України від 2 липня 2015 року № 580-VIII. Режим доступу : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19?find=1&text=%D0%B4%D0%BE%D0%B2%D1%96%D1%80#w1_1
(дата звернення 14.02.2021)

2. Порядок проведення оцінки рівня довіри населення до Національної поліції. Постанова Кабінету Міністрів України від 7 лютого 2018 р. № 58. Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/58-2018-%D0%BF#n10> (дата звернення 14.02.2021)

3. Презентація результатів дослідження щодо сприйняття та оцінки внутрішньої безпеки в Україні. Режим доступу : <http://bahmut-police.dn.ua/news/view/6797> (дата звернення 14.02.2021).

Романчук В.Г.

*здобувач 1 курсу магістратури кафедри конституційного,
адміністративного та фінансового права
Чернівецького юридичного інституту
Національного університету «Одеська юридична академія»*

СУД ЯК ОРГАН ПРАВОСУДДЯ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ

Однією з основних вимог створення незалежної та стабільної держави з дотриманням та захистом прав і свобод людини та громадянина, безперечно є створення ефективної судової системи. Стан правосуддя в Україні є критерієм оцінки рівня демократії та законності. І саме судова влада покликана здійснювати престиж праву та розвивати правову культуру. Вже

тривалий період в Україні здійснюється реформування судової системи з метою здійснення правосуддя неупередженим, незалежним та справедливим. На сучасному історичному етапі розвитку України є побудова незалежного та справедливого правосуддя, без чого неможливим стає утвердження правової та демократичної держави, проведення будь-яких правових, економічних та соціальних реформ.

Відповідно до ст. 1 ЗУ «Про судоустрій та статус суддів» судова влада в Україні відповідно до конституційних засад поділу влади здійснюється незалежними та безсторонніми судами, утвореними згідно із законом. Судову владу реалізують професійні судді та, у визначених законом випадках, народні засідателі і присяжні шляхом здійснення правосуддя в рамках відповідних судових процедур. Судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції [1, ст. 1].

Якщо ж говорити про визначення суду, то С.Л. Дегтярьов вважає, що найбільш виправданим є визначення суду як органу судової влади. На думку дослідника, під таке визначення підпадає тільки суд, що сприяє виділенню його серед інших судових органів. Однак не можемо погодитись з автором, так як до органів судової влади належать не тільки суди [2].

В.І. Анішина розглядає суд як частину державної влади і підкреслює, що він виступає від імені держави мовою права, а не сили, діє виключно з ініціативи заінтересованої особи і тільки в конституційно визначених цілях правосуддя, що робить його винятково соціально цінним інститутом. Дослідниця розглядає суд у досить широкому розумінні, зазначає, що саме цей державний орган є провідником права та діє як механізм досягнення балансу між публічним і приватним інтересом, як гарант застосування норм і правил, що відповідають конституції, правовим принципам, нормам міжнародного права [3, с. 10].

Суд у практиці Європейського суду з прав людини розуміється як відповідний юрисдикційний орган, що вирішує питання, віднесені до його компетенції на підставі норм права, відповідно до встановленої процедури. Правосуддя обов'язково має чинитися в установі, встановленій законом.

У практичній площині це означає, що суд повинен бути створений безпосередньо на підставі закону і має діяти у межах своєї предметної, функціональної та територіальної юрисдикції. Також легітимність суду визначається тим, що він діє у законному складі [4, ст. 169].

Суд – це орган державної влади, що покликаний здійснювати правосуддя в країні і який прямо пов'язаний з правозастосуванням, адже саме суд при прийнятті судових рішень застосовує та реалізовує правові норми.

Правосуддя – особлива функція державної влади, що здійснюється через розгляд і вирішення в судових засіданнях цивільних справ зі спорів, що стосуються прав та інтересів громадян, підприємств, установ, організацій, громадських об'єднань і кримінальних справ, і застосування встановлених законом карних заходів щодо осіб, винних у вчиненні злочину, або виправдання невинних.

Правосуддя в Україні здійснюється виключно судами. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються. Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі. Судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції. Народ безпосередньо бере участь у здійсненні правосуддя через народних засідателів і присяжних. Судові рішення ухвалюються судами іменем України і є обов'язковими до виконання на всій території України [5].

Діяльність суду при здійсненні правосуддя спрямована на всемірне зміцнення законності і правопорядку, запобігання злочинам та іншим правопорушенням і має завданнями охорону від усяких посягань: закріплених у Конституції України суспільного ладу, його політичної та економічної систем; соціально-економічних, політичних та особистих прав і свобод громадян, проголошених і гарантованих Конституцією та законами України; прав і законних інтересів підприємств, установ, організацій усіх форм власності, а також громадських об'єднань.

Реформування судової системи, яке розпочалось 2014 році дало свої позитивні плоди, приведення законодавства до європейських стандартів, створення нових та переформатування існуючих інституцій системи правосуддя, кадрове перезавантаження.

Окрім того, позитивним моментом варто відзначити те, що розпочав свою діяльність Антикорупційний суд, та анонсована Президентом України глобальна судова реформа, яка повинна розпочатись вже в цьому році. Безперечно, неможливо зробити все одразу, враховуючи, що судова реформа не є окремою ланкою процесу – вона є логічною складовою концептуальних змін в Українській державі. Однак суспільство очікує значно більшого – з огляду на гостроту потреби в справедливому правосудді.

Список використаних джерел:

1. Про судоустрій і статус суддів. Закон України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2016, № 31. Електронний ресурс URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text> (дата звернення 17.02.2021)
2. Дегтярёв С.Л. Реализация судебной власти в гражданском судопроизводстве: теоретико-прикладные проблемы. Москва, 2007. 364 с.
3. Анишина В.И. Конституционные принципы судебной власти Российской Федерации: формирование, содержание и перспективы развития. Монография. Москва, 2006. 271 с.
4. Гуйван П.Д. Суд, встановлений законом: сутність та значення поняття. *Правові новели*. Науковий юридичний журнал. № 8. 2019. С. 170–175.
5. Опришко В.Ф., Шульженко Ф.П., Шимон С.І. та ін. *Правознавство*. Київ. КНЕУ, 2003. 767 с. <https://buklib.net/books/29293/>